

Arrest

nr. 160 148 van 18 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 juni 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd ingetrokken. Op 1 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Ook deze beslissing is ingetrokken. Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor de derde keer een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Ook deze beslissing is vervolgens ingetrokken.

Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 29 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.11/10/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (HGEU) van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de "vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf (Pari. Doe., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden,...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Parl. Doe., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

- In een arrest D. contre le Royaume-Uni van 2 mei 2007 (bevestigd door een arrest N. contre Royaume- Uni) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geïnterpreteerd. Dit artikel verbiedt een Staat een vreemdeling uit te drijven, in geval van reëel risico voor zijn medische toestand, o.a. indien dit risico voortvloeit uit een gebrek aan medische behandeling in zijn land van herkomst.

Als artikel 3 mogelijk geschonden kan zijn, dient de overheid de situatie van de persoon zorgvuldig te onderzoeken vooraleer een beslissing te nemen (EHRM, Hirsi c. Italië, 23 februari 2012).

Het verbod tot uitdrijving dat voortvloeit uit artikel 3 en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 9 ter VW is absoluut.

Een absoluut verbod houdt geen rekening met het gedrag van de betrokkene, of de financiële of economische situatie in het land waar de betrokkene zijn aanvraag indient.

Wanneer er een reëel risico bestaat dat de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet beschikbaar zijn, zodat dit tot een gevaar voor het leven van de betrokkenen inhoudt, moet er rekening met dit risico worden gehouden.

~ Artikel 3 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet dat "Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit". Artikel 3 HVEU is ook absoluut en de verwoording van artikel 3 HGEU is breder dan die van artikel 3 EVRM.

~ Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen "2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De Raad van State heeft al duidelijk gemaakt dat volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs» (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

" De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State :

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil

d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir» (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970)

In casu

Verzoeker lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Eerst onderdeel : verwerende partij heeft de effectieve medische toestand van betrokkene niet onderzocht

Uit de medische getuigschriften die doorgestuurd werden aan verwerende partij blijkt dat de aandoening ernstig is ("anxio-dépressif sévère"), en dat de gevolgen van een stopzetting van de behandeling zwaar zouden zijn.

De Arts-adviseur beperkt zijn onderzoek tot "angststoornis met een somatische component, slapeloosheid, agressiviteit en concentratiemoeilijkheden".

De ernstige anxio-depressieve aandoening van verzoeker werd niet in overweging genomen.

Dat is duidelijk strijdig met de zorgvuldigheidsplicht volgens dewelke de administratie rekening moet houden met alle gegevens die tot haar kennis werden gebracht.

Dat is ook een schending van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de VW en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Uw Raad heeft dat al gesteld o.a. in het arrest nr 95.594 van 22 januari 2013.²

Tweede onderdeel: verband tussen de aandoening en het land van herkomst

Het feit dat verzoeker aan ernstige psychologische problemen lijdt wordt door de neergelegde medische getuigschriften aangetoond en door de Arts-adviseurs van de DVZ niet betwist.

Uit de verschillende medische getuigschriften die door verzoeker werden voorgelegd blijkt niet alleen dat zijn aandoening ernstig is, maar ook dat een stopzetting van de behandeling tot zware gevolgen kan leiden.

Zowel in de aanvraag als in de aanvullende brieven die aan verwerende partij werden doorgestuurd, werd uitdrukkelijk benadrukt dat de medische problemen van verzoeker een rechtstreekse verband hebben met de feiten die hij in haar herkomst land heeft meegemaakt.

Nergens in het advies, noch in de bestreden beslissing is er een motivering betreffende het feit dat de aandoening van verzoeker een rechtstreekse verband hebben met de feiten die hij in haar herkomst land heeft meegemaakt.

Uw Raad heeft al besloten dat in dit geval de beslissing motivering daaromtrent moet bevatten(o.a. arrest van 13 december 2011 n° 71.779).

Uw Raad had de annulatie bevolen van de beslissing omdat de motivering enkel gebaseerd op de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst, terwijl de eiser uitgelegd had dat zijn medische problemen door de evenementen in zijn land van herkomst veroorzaakt werden.

De Belgische autoriteiten hadden dan ook de verplichting hierop te antwoorden (zie ook arrest n°73.765 van 23 januari 2012).

De motiveringplichten en de zorgvuldigheidsplichten werden bijgevolg kennelijk meermaals geschonden, zowel als artikel 9ter VW die de analyse van die elementen ook vereist.

Derde onderdeel: verwarring artikel 3 EVRM en artikel 9ter VW

De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht de inhouden van artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM met elkaar.

Artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM garanderen rechten die verschillend zijn.

Waar artikel 9ter voorwaarden bepaalt om een verblijfsvergunning te krijgen, artikel 3 EVRM enkel de verwijdering van het grondgebied verbiedt.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Daarboven blijkt uit de travaux préparatoires waarnaar hierboven verwezen dat artikel 9ter vreemdelingen betreft die in België verblijven « met een zorgwekkende gezondheidstoestand van wie de terugkeer naar het land van herkomst niet kan worden overwogen, ofwel omdat de geneesheer een onmogelijkheid om te reiden vermeldt, ofwel omdat het land van herkomst niet over de medische infrastructuur beschikt voor de behandeling en het verstrekken van geneesmiddelen. De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht.» (wij onderstrepen)

Artikel 9ter is duidelijk niet beperkt tot gevallen waar er een onmiddellijk gevaar voor het leven van de betrokkene bestaat en is uitdrukkelijk voorzien om een verblijfstitel voor medische redenen te gunnen.

Artikel 3 EVRM is echter niet bedoeld om verblijfstitellen te gunnen voor medische redenen, en dat is precies waarom het EHRM dit artikel op een zeer restrictieve manier tot medische situaties toepast:

"Les non-nationaux qui sont sous le coup d'un arrêté d'expulsion ne peuvent en principe revendiquer un droit à rester sur le territoire d'un Etat contractant afin de continuer à bénéficier de l'assistance et des services médicaux, sociaux ou autres fournis par l'Etat qui expulse.

(...)

La Cour n'exclut pas qu'il puisse exister d'autres cas très exceptionnels où les considérations humanitaires soient tout aussi impérieuses. Toutefois, elle estime qu'elle doit conserver le seuil élevé fixé dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni et appliqué dans sa jurisprudence ultérieure, seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou d'omissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination." (N. t. UK, 27 mei 2008, §§ 42 en 43 — zie ook Yoh-Ekale Mwanje t. België, 20 december 2011, E.O. t. Italië, 24 mei 2012)

Uw Raad heeft dit standpunt trouwens al meermaals duidelijk gemaakt (Arrest nr 91385, 19 november 2012, arrest nr 92 309 van 27 november 2012,...).

Artikel 9ter is breder dan artikel 3 EVRM zowel omtrent het toepassingsgebied als omtrent de rechten die eruit vloeien.

De Arts-adviseur, en de DVZ, voegen voorwaarden aan die wetsbepaling toe en die wordt daardoor geschonden.

De motivering van de beslissing, die op een verkeerde interpretatie van artikel 9ter stoelt (en bijgevolg enkel een "levensgevaar" onderzocht), is kennelijk niet passend.

Volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

Schending artikel 3 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Verzoekers absolute recht op "lichamelijke en geestelijke integriteit" wordt beschermd door artikel 3 van de HGEU.

Verzoekers aanvraag valt binnen de werkingsfeer van artikel 3 HGEU. Artikel 51 HGEU stelt dat "de bepalingen van dit handvest zijn (...) tot de lidstaten, uitsluitend wanneer %ij het recht van de Unie ten uitvoer brengen", en artikel 9ter VW vormt de omzetting van de Richtlijn 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, meer bepaald artikel 15.

De verwoording van artikel 3 HGEU (o.a. "Geestelijke integriteit") is breder dan de verwoording van artikel 3 EVRM.

Uit de oorspronkelijke aanvraag en bijkomende informatie, uit de medische documenten, en uit de eerste en tweede onderdeel van huidig middel blijkt dat er een reëel risico bestaat op de schending van verzoekers recht op geestelijke integriteit in Tsjetsjenië.

De beslissing bevat nochtans geen motivering omtrent het risico voor verzoekers geestelijke integriteit in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong.

De motiveringsplichten, en artikel 3 HGEU worden daardoor geschonden.”

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoekers voeren in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*cf. Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus "een onmogelijkheid om te reizen" bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen "die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst" en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in de regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij de effectieve medische toestand niet heeft onderzocht. De ernstige anxio-depressieve aandoening van verzoeker werd niet in overweging genomen. Dit is in strijd met de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Het advies van de arts-adviseur van 11 oktober 2013 vermeldt het volgende:

“Uit de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 13/6/2012 en 24.07.2013 en de aanvullingen d.d. 31/7/2012, 9/8/2012 en 2/1/2013 blijkt dat betrokkene lijdt aan een angststoornis en depressieve stoornis met een somatische component, slapeloosheid, agressiviteit en concentratiemoeilijkheden.

Deze psychiatrische problematiek houdt momenteel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt evenmin een risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van ziekte en er is blijkbaar geen nood aan blijvende hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Het betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is ook geen indicatie in de voorgeschiedenis van een reële zelfmoordpoging. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende attesten blijft dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De arts-adviseur weerhoudt uit de voorgelegde medische getuigschriften en aanvullingen bijgevolg dat verzoeker lijdt aan een angststoornis en depressieve stoornis met een somatische component, slapeloosheid, agressiviteit en concentratiemoeilijkheden. Verzoeker houdt er een verkeerde lezing op na waar hij meent dat geen rekening is gehouden met zijn aandoening, met name een anxio-depressieve aandoening, nu uit het advies duidelijk blijkt dat wel degelijk deze aandoening is onderzocht en beoordeeld. De verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bijgevolg niet dienstig.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel wijzen verzoekers erop dat de medische problemen van verzoeker een rechtstreeks verband hebben met de feiten die hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt. Daarom is er niet gemotiveerd in de beslissing.

De Raad merkt op dat uit een lezing van het advies de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij nergens heeft ontkend dat de feiten die verzoeker meemaakte in het land van herkomst een verband houden met zijn depressieve toestand. Doch de arts-adviseur oordeelt dat vanuit medisch oogpunt, en zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst een terugkeer geen enkel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur stelt tevens vast dat er geen tegenaanwijzingen zijn in de voorliggende attesten voor een terugkeer naar het land van herkomst. Het oordeel van de arts-adviseur wordt niet weerlegd door de loutere verwijzing naar twee arresten van de Raad, te meer nu de arresten van de Raad geen bindende precedenten vormen.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het derde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet breder is dan artikel 3 van het EVRM, zowel omtrent het toepassingsgebied als omtrent de rechten die eruit vloeien. De arts-adviseur voegt voorwaarden toe aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet en interpreteert het artikel verkeerd door enkel het levensgevaar te onderzoeken.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun kritiek dat de ambtenaar-geneesheer zijn onderzoek heeft beperkt tot het levensgevaar van de aandoening waaraan verzoeker lijdt. De arts-adviseur stelt immers uitdrukkelijk dat er ook geen risico is voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. Bovendien stelt de arts-adviseur dat hij uit de voorliggende attesten geen tegenaanwijzing afleidt voor een terugkeer naar het land van herkomst. Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren ten slotte de schending aan van artikel 3 van het HGEU. Verzoekers betogen dat duidelijk is aangetoond dat er een reëel risico bestaat op de schending van het recht op geestelijke integriteit in Tsjetsjenië. De beslissing bevat geen motivering omtrent het risico voor verzoekers geestelijke integriteit in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat wel degelijk gemotiveerd is omtrent het risico voor verzoekers geestelijke integriteit in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt immers dat er geen tegenaanwijzingen zijn in de voorgelegde attesten met betrekking tot een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt rekening houdende met de diagnose van angststoornis en depressieve stoornis waaraan verzoeker lijdt. Aldus tonen verzoekers geen schending aan van artikel 3 van het HGEU en van de motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN